

# „Mama, hoću li umrijeti?“

Bolest i bol malog djeteta vrlo je teško shvatiti. Ali Antek, petogodišnji poljski dječak, saznao je njihovo značenje.

16.10.2008.

Nitko ne želi da se takve stvari dogode, no one se dogode. Tokom ljetnih praznika, „Viteza Anteka“ je bolio trbuh i nije mu se igralo sa sestrama Mariziom i Rosom. Ležao je u krevetu plačući.

Njegovi su ga roditelji odveli na hitni prijem gdje je dobio injekciju za ublažavanje bolova. „Uopće mu se nije svidjelo“, objašnjava majka, Dorota, „ali mu je ublažilo bol. Mislili smo da će se to samo jednom dogoditi, ali smo se počeli vraćati u bolnicu sve češće i češće.“

Nakon završetka ljetnih praznika, Antek je pošao u školu. Svojom radošću i džentlmenskim ponašanjem ubrzo je osvojio sve svoje učitelje i razredne drugove. Uvijek se volio igrati vitezova lutalica, i ponašao se na taj način.

U obitelji i školi – Sterniku, tjelesnom apostolatu Opusa Dei – ljudi su molili za Antekovo zdravlje. Nešto nije valjalo. Antek je, međutim, molio za mnoge druge stvari, manje ili više ozbiljne, poput mira u svijetu, svoje sestre, omiljenog nogometnog kluba...

Napokon su liječnici odlučili operirati crvuljak. Ali, bio je to samo početak još većih bolova.

„Zašto moram biti u bolnici“, pitao Antek je, „Zašto sam bolestan?“

Majka je imala malo što reći, ali je objasnila: „Sine, ako bi te Isus pogledao i pitao te: „Antek, možeš li mi pomoći s križem?“, što bi mu odgovorio?“

„Pa, pretpostavljam da bih rekao da.“

„Pa, to je što sad traži od tebe.“

Svećenik prijatelj Antekovih roditelja, otišao je posjetiti dječaka. Razgovarao je s njim i dao mu mali drveni križ. Od tada Antek je držao križić u ruci kad je išao na pretrage ili kad je odlazio u operacionu salu.

Sestre su vidjele da bi dječak stavio ruku na usta i čule ga da šapuće: „Isuse, uzdam se u tebe.“

Na dan kad su liječnici donosili definitivnu dijagnozu, Dorota se sjeća kako je hodala polako do liječničkog ureda, poput trudnice u devetom mjesecu. „Rak je“, liječnici su rekli roditeljima, „Sutra ćemo početi s kemoterapijom.“

Vitez Antek suočio se sa strašnim zmajem hrabro, ali s malo snage. Bez kose, povraćajući i slab, upitao je: „Mama, što se zbiva sa mnom?“

Mama mu je rekla istinu. „Imaš bolest zvanu rak. Liječnici će te pokušati izliječiti, ali moraš znati da nisu uvijek uspješni.“

„Misliš da bih mogao umrijeti?“

„Pa... kao i svi mi, poput tate, poput mene.“

Ali samo Bog zna kojim redosljedom.“

Dječak ništa više nije rekao. Samo se okrenuo, uzeo svoj križ sa stola i ponovno prošaptao: „Isuse, uzdam se u tebe.“

Njegova je majka uspostavila lanac molitve u obitelji i među prijateljima. Svaki je dan primala poruke na mobitel: „Danas sam otišao na misu za Anteka.“; „Molit ću nekoliko minuta za tvog sina.“ Dorota je molila svakoga koga je stigla da moli. Jednoga dana, dok je izlazila iz taksija, rekla je vozaču: „Moj sin umire. Biste li mogli moliti za njega?“

Molila je i drugi su molili. Htjela je Bogu dati „tone molitve“.

Antek je vodio tešku borbu s rakom. Nekih dana bio je jak i trčao bi po bolnici poput munje, praveći veliku zbrku. Drugih je dana jedva imao snage da gleda televiziju.

Brzo je sazrijevao. Sve češće i češće pitao bi mamu o smrti, raju i razlogu za patnju. „Mama, što se radi u raju?“

„Igraš se, voziš bicikl, uživaš s Bogom.“

Njegova majka sad vjeruje da su te „tone molitve“ dale Anteku odmor prije kraja. Nekih dana se osjećao savršeno dobro. Trčao bi odavde donde, odlazio u šetnje, bio radostan.

Ali, liječnici su znali da njegov rak nastavlja rasti sve brže. Savjetovali su roditeljima da ga odvedu kući gdje bi bio mirniji tokom svojih posljednjih dana. Tamo se ponovno osjećao bolesno. Ipak, Antek je volio biti kod kuće sa svojom obitelji. Iz svog je kreveta mogao vidjeti kako njegova mama priprema večeru, kako sestre rade svoje zadaće, kako mu tata čita priču.

Jednog je dana pozvao k sebi sestru Rosu, s kojom bi se ponekad svađao.

„Rosa“, rekao je, „ti si slatka i dobra. Volim te. Sjećaj se toga.“

Drugom prilikom mu je tata, sa suzama, rekao: „Sine, kad bih mogao, umro bih za tebe.“

Dječak se nasmijao s naporom i odgovorio: „Ali ja sam taj koji će umrijeti za tebe.“

Antek je umro malo iza sedam sati ujutro. Bio je star šest godina i devet mjeseci.

Na grobnici mu je prijatelj napisao: „Hvala ti, Antek. Naučio si nas da prihvatimo patnju. Da se podržavamo svojom vjerom. Da prihvatimo volju Božju i da se uzdamo u njega.“

---

hr-hr/article/mama-hocu-li-umrijeti/  
(23.02.2026.)